

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnium Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Contra Eusebium & Theognium. Constantinus Augustus catholicae
ecclesiae Nicomediensium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

Contra Eusebium & Theognium.

Constantinus Augustus catholicae ecclesiae Nicomediensium.

OMNES probe nostis, fratres dilectissimi, Dominum Deum scilicet & saluatorem Christum patrem & filium esse: Patrem dico sine principio, sine fine, parentem saeculi ipsius: Filium vero, hoc est Patris voluntatem, quae quidem neque per cogitationem aliquam assumpta est, neque ad operum suorum perfectionem per substantiam extrinsecus quaesitam accepta. qui enim hoc intelliget, hic habebit ad omne supplicii genus indefessam tolerantiam. Sed Dei filius Christus omnium opifex, & immortalitatis ipsius largitor genitus est, quantum ad fidem spectat eam qua credidimus: genitus est, imo vero progressus est ipse, cum omnino in Patre esset, ad eorum quae ab ipso facta sunt, ordinationem. Genitus igitur indiuiduo quodam processu. voluntas enim simulatque domicilio ipsius infixata est, ea quae diuersa indigent cura, secundum vniuscuiusque qualitatem tractat atque administrat. Quid igitur est? quid inter Deum Patrem & Filium medium? nihil scilicet. ipsa enim rerum completio cognitione accepit voluntatis imperium, non quidem separata ex Patris essentia voluntatem separauit. Quod vero ad ista sequitur, quis est qui Dominum meum Christum filium reuerentia magis ductus quam stultitia metuit? Num itaque patitur Deus? postquam augusti corporis habitatio

Κατὰ Εὐσεβίου καὶ Θεογνίου.

Κωνσταντίνου τοῦ σεβαστοῦ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας Νικομηδείων.

ΤΟΝ δεσπότην θεόν δηλαδὴ καὶ σωτῆρα Χριστὸν ἀκριβῶς ἀπαυτοὺς ἴσμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πατέρα τε καὶ υἱὸν ἑῷ. πατέρα φημι ἀναρχόν, ἀνὴρ τέλει, γενεά τῆς αἰῶνος αὐτοῦ. υἱὸν δὲ, τὰ ἐστὶ τῆς πατρὸς βούλησιν, ἧς οὔτε δι' ἐκδημησεώς πνος ἀνέληπται, οὔτε πρὸς τιῶν ἔργων αὐτοῦ τελεσιουργίᾳ διὰ πνος ἐξελπημένης οὐσίας κατελήφθη. ὅς γὰρ τὸ τοῦ ἐνοῦ ἐνοῦσας, οὐκ ἔξει πρὸς ἀπαν τιμωρίας γένος ἀκάματον ὑπομονῶν. ἀλλὰ γὰρ ὁ τῆς θεοῦ υἱὸς Χριστὸς ὁ τῆς ἀπάντων δημιουργός, ἐ τῆς ἀθανάσιος αὐτοῦς γρηγός, ἐγγυνητὴ ὅσον πρὸς τιῶν πῖσιν αὐτοῦ ἢ πεπτεῦκαμν. ἐγγυνητὴ, μᾶλλον δὲ πρὸς ἡλθεν αὐτοῦς, ἐ πάντοτε ἐν τῷ πατρὶ ὄν, ὅτι τιῶν ἑῷ αὐτοῦ γαγγυνημένων διακόσμησιν. ἐγγυνητὴ πίνω ἀμερίτω πρὸς ἐλδύσ. ἢ γὰρ βούλησις ὁμοῦ καὶ τῷ οἰκηπέλω αὐτοῦς ἐμπέπηγε, καὶ πᾶσι ἀπὸ διαφορῆς δέεται ὁπημυγίας, καὶ ἑκάστου ποιότητα πρὸς ἡε τε καὶ διοικεῖ. π οὐ ὄδτι π μετὰ τῆς θεοῦ πατρὸς καὶ τῆς υἱοῦ; οὐδὲν δηλαδὴ. αὐτὴ γὰρ ἢ τῆς πρὸς ἀματων συμπλήρωσις αἰδησὶ πρὸς εἰληφε τὸ τῆς βουλήσεως πρὸς πμα, οὐχὶ δὲ μελετέσαι ἐκ τῆς τῆς πατρὸς οὐσίας τιῶν βούλησιν δέσησιν. ὁ δὲ τούτοις ἔπειται, πς ὄδτι, ὅς τῆς Χριστοῦ τῆς ἐμοῦ δεσπότητου παιδὸς δι' αἰδῶ μᾶλλον ἢ μωρίαν δέδιν; ἀρ' οὐ πᾶσαι τὸ θεῷ; ἐπειδὴ ἢ τῆς σιμνοῦ σωματικῆς οἰκησις

ANNO
CHRISTI
325.

ANNO CHRISTI 325.

πρὸς ἀπίγνωσιν τῆς ἰδίας ἀγιότητος
 ὁρμᾶ· ἢ ὑποπίπτει διζέει τὸ τῆ σῶμα-
 τος ἐκκαρωλισμὸν ἀπὸ οὐχὶ διέση-
 κε τῆθ' ὅπρ' ἐκ τῆς τῆ σῶματος ἀφῆ-
 ρηται ἀπεινώσεως οὐχὶ ὃ ζῶντων, καὶ
 πρὸς θάνατον ἢ τῆς ψυχῆς βίαια τὸ
 σῶμα πρὸς καλῆσται; πὶ τὸν νῦν ἐν-
 ταῦθα ἢ ἀβλαβῆς τε καὶ εὐκρινῆς πί-
 στις ἀξιὸν ἀμφιβολίας κατελήφεν; ἢ
 οὐχ ὁρᾶς ὅτι σιμνῶσθον σῶμα ὁ θεὸς
 ἐξελέξατο, δι' οὗ τὰ τ' ἰστέως τεκμή-
 ρια καὶ τὰ τ' οἰκίας θρησκείας ὑποδεί-
 γματα ἐμύνην ἐμφανίζον; καὶ πῶς ἤδη
 συγκαταπέρας ὀλεθρῶν πλανῶν τῶ
 αἰθεροπίνου γήμοις ἀπώλειαν ἴσο-
 σείεσθαι, καὶ πῶς τῆ θρησκείας διδόναι
 διδασκαλίαν τῶ τῆς ἀγνοίας ἴσο-
 δείγματι, τὰς ἀναξίας τῆ νοῦ πρὸς
 ζῆσι κατεύρειν, ἔπειτα δὲ πῶς μὲν τῆ
 θανάτου βλάσαν ἐκλείναι, τὰ δὲ τ' ἀ-
 θανάσιος ἐπαθλα πρὸς μαφωσέν.
 ἀλλ' ὑμεῖς, οὐ λοιπὸν ἀδελφοὶ ἢ τῆς
 ἀγάπης κοινωνία ἐκόπως ἴσο ἐμὸς
 πρὸς σαζορβύεας ποιεῖ, ἐκ ἀγνοεῖτε με
 ὡς ὑμέτερον σωθεσθῶντα, ἐκ ἀγνοεῖ-
 τε τὸ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὄχρησ-
 μα, οὐ πῶς φροντίδα γησιῶς ἐπ-
 αυήρημα, καὶ δι' οὗ τῶ ἡμετέρον ἐ-
 χθεσθῶν οὐ μόνον τὰ ὄπλα κατεμαζε-
 σάμεθα, ἀλλὰ καὶ ζῶντας ἐπὶ πῶ ψυ-
 χῶν συγκαταπέρας πρὸς τὸ τῆς φι-
 λανθρωπίας ἀληθῆ πίστιν ἐκφαίαι.
 ἀλλ' ἐγὼ ὅπρ' τοῖς ἀγαθοῖς πούτοις δια-
 τῶ τῆς οἰκουμένης μάστιγα ἀνανέω-
 σιν ἐχαιρον. καὶ γὰρ θάυματος ἡ ἀ-
 ξιον ἀληθῶς ἔθνη ποσῶντα εἰς ὁμό-
 νοιαν ἐπαγαγῶν, ἀ πρὸ βραχέος ἐ-
 λέγετο πὸν θεὸν ἀγνοεῖν. πῶ π' ἐμύνη
 γινώσκων τὰ ἔθνη ταῦτα, ἀ οὐδεμίαν φιλονεικίας ἐπανήρωτο φροντίδα; πὶ
 ἐν νοεῖτε, ἀδελφοὶ ἀγαπῆτοί, ὡς ἡμαῖς αὐτῶν ἀιτῶμαι; Χριστιανοὶ ἐσμῶν,

ad notitiam propriæ sanctitatis
 properat: an cadit sub tactum il-
 lud quod separatū est a corpore?
 Num igitur separavit hoc quod
 a corporis humilitate ablatum
 est? num vero vivimus, licet ad
 mortem, animæ gloria corpus
 adsciuerit? Quid igitur hic inno-
 xia & sincera fides dubitatione
 dignum offendit? nonne vides
 Deum augustius corpus elegisse,
 quo fidei indicia & virtutis suæ
 documenta voluit ostendere? &
 iam cōfutum a diabolo errorem,
 humani generis perniciem ex-
 cutere, nouamque religionis do-
 ctrinam dare ignorantia docu-
 mento, indignas mentis cogita-
 tiones purgare, deinde vero mor-
 tis cruciatus retūdere, ac immor-
 talitatis præmia longe ante præ-
 dicere. Sed vos, quos vt deinceps
 fratres appellem, caritatis com-
 munitio merito facit (non ignora-
 tis me conferuam vestrum) non
 ignoratis vestræ salutis præsidium,
 cuius curam ingenue suscepi, &
 per quod non solum armatos hos-
 tes nostros deuicimus, verum
 etiam viuentes adhuc coegimus
 humanitatis veram fidem profi-
 teri. Ego vero in his bonis pro-
 pter instaurationem orbis terra-
 rum maxime gaudebam. Ete-
 nim admiratione plane dignum
 fuit tot gentes ad concordiam
 consensumque adduxisse, quæ
 paulo ante dicebantur Deum
 ignorare. Verum quomodo cog-
 nitura erant gentes ea, quæ
 nullo contentionis studio intelli-
 gere curarent? Quid igitur cogi-
 tatis, fratres carissimi, quod nos
 ipsos accuso? Christiani sumus,

ANNO
 CHRISTI
 325.
 καὶ
 ταυ-
 τε
 τον
 ὡς
 πον,
 εὐεί-
 ἀπ
 ὁμοῦ
 νοεῖ
 ορίας
 γὰ ὁ
 ν δη-
 ῖς ῥο-
 πσιν
 ἡθῆ,
 πῶ-
 ἴσο
 ἐγμ-
 ἢ γὰ
 ο α-
 φῶς
 ποί-
 ὡ βῆ;
 ἰσο;
 πρ-
 ὡρ-
 ἴσα-
 τῆς τῆ
 ἐσπ-
 ἰν, ὅς
 πῶ
 εἰδῶ
 ὡ;
 κισῆς

& miserabili affectu dissentimus. Hæc igitur ipsa est fides nostra? hæc sanctissimæ legis doctrina? Sed quæ tandem est causa, ob quam præsentis mali perniciës excitata est? O rem absurdam! o summum odium, quod omnis indignationis magnitudinẽ excedit! Quæ tandem visa est prædonis huius atrocitas? num Dei Filium negat ex indiuidua Dei substantia processisse? Anne Deus vbique est? atqui hunc semper adesse nobis sentimus. Anne huius potentia vniuersitatis ornatus coaluit, atque separationis dissidio priuatus est? Ne quid igitur a nobis actum sit, fratres carissimi, attendite quæso præsentis doloris probationem. Vos illius confessores fore promissistis, quem esse negatis, cum vobis istud exitiabilis ille doctor persuaserit. Quis obsecro innocentem multitudinem ista docuit? Eusebius videlicet tyrannicæ crudelitatis focius. Nam quod excubaret & omnino vigilaret pro tyranno, ex multis vindique potest intelligi, si quidem istud episcoporum, eorumque vere episcoporum cædes testantur: istud crudelissima Christianorum persecutio palam clamat. Neque certe de iis quibus me affecit contumeliis hoc loco verba faciam, per quas aduersariorum contra me concursus quantum fieri poterat maxime procurabantur, qui & oculis tamquam speculatoribus me obseruauit. Quin etiam ministerio prope militari, quo tyranno opem ferret, perfunctus est. Ac nemo existimet me imparatum minusque instructum esse etiam ad istas res, si opus fuerit,

ἢ οὐκ ἔστι διαδοχὴ διχονοῦμεθ. αὐτὴ ἄ-
ρα ὅστιν ἢ ἡμεῖς αὖτις; αὐτὴ ἢ τῆ ἀ-
νωτάτου νόμου διδασκαλία; ἀλλὰ τίς
ἐστὶν αἴτια, δι' ἣν ὁ τῆς ἀφρόντος κακοῦ
ὄλεθρος ἐξεργήσεται; ἢ τῆς ἀποπίας;
ἢ μίσει ὑπερβολῇ πάσης ἀνακατή-
σεως μέγιστος ὑπερπαύουσα; τίς ἢ τῆ
λησπείου πύτου ἀναπέφραται δυνά-
της; ἢ τῆς θεοῦ υἱὸν δυνεῖται ἐξ ἀ-
μελείου τῆς πατρὸς οὐσίας παρεληλυ-
θέναι; ἀρ' οὐχὶ πανταχοῦ ὅστιν ὁ θεός;
καίτοι γε τῆτον πάντοτε παρεῖναι ἡμῖν
αἰθανόμεθα. ἀρ' οὐχὶ διὰ τῆς πύτου
δυναμείας ἢ τῆς ὅλων σωτήριον ὡ-
κοσμία, καίτοι γε τῆς τῆς χειρομοδ
διασείσεως ἐστέρηται; μὴ οὐκ ἡμῖν π
πέπρασται, ἢ ἀγαπῶντες ἀδελφοί,
καταμάθετε νῦν ἀξίως τὰς βασιανούς
τῆ παρουσίας ἀληθῶν. ὁμολογητὰς
ὑμᾶς ἔστι πύτου ἐπαγγέλατε, ὃν ἔστι
δυνεῖατε, ὑμᾶς τῆς πανάλοισ διδασκα-
λου πείδοντος. ἰνετεύω, τίς ὅστιν ὁ ταῦ-
τα διδάξας οὕτως ἀνακον πλῆθος;
Εὐσέβιος δηλαδὴ, ὁ τῆς τυραννικῆς ὡ-
μότης συμμύτης. ὃν γὰρ πανταχοῦ
τῆς τυραννίου γεγνηται πεσοφύλαξ,
πανταχοῦ ὅστιν σωροῦν. τῆτον μὲν γὰρ
αἱ τῆς ὀπισκοπῶν σφαγαὶ διαμύρτυ-
ρονται, ἀλλὰ τῆς ἀληθῶς ὀπισκοπῶν
τῆτον δὲ ἢ χαλεπωτέτη τῆς χειστα-
νῶν ἐκδύωξίς διαρρήδην βοᾷ. οὐδὲν
γὰρ τῆς περὶ τῆς εἰς ἐμὲ γεγνημένον
ἕβρεων νῦν ἐσθ', δι' ὃν ὃπ μάλιστα
αἱ τῆς ἐκδύωξίς μεσθ' ἐπασαγμα-
τεύσαντο σωδρομαί. ὅστις ἢ ὀφθαλ-
μοῖς κατὰ σκοπῶν ὑπέπεμπε κατ'
ἐμοδ, καὶ μόνον οὐκ ἐνόησεν τῶ
τυραννῶ σωτῆσέ φερειν ἕπουργίας.
μὴ δὲ ἐμὲ τίς οἰέσθω εἶναι περὶ
τῶν πύτων ἀπόδξιν ἀπαρῶσθων.

ANNO
CHRISTI
325.

ἐλεγχος γὰρ ἐστὶν ἀκριβής, ὅπ τὰς πρε-
 σβυτέρους καὶ διακόνους τὰς Ἀσεβίῳ ᾤ-
 επομήνοις Φανερούς ἕως ἑμοῦ σωμα-
 τῶν φθάνειν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 παρελήμην, ἀ νῦν ἐκ ἀναγκῆς ἐνε-
 κεν, ἀλλ' εἰς ἐκείνων ἀναγκῆς ἕως ἑ-
 μοῦ παρενλήκαται. ἐκείνο μόνον δε-
 δια, ἐκείνο διαλογίζομαι, ὅπ ὑμᾶς ὀ-
 ρῶ πρὸς τὸ τῶ ἐκλήματός καλεῖσθαι
 κοινῶν. διὰ γὰρ τῆς Εὐσεβίου ἀγω-
 γῆς τε ἔκ διαστροφῆς σωματῶν τῆς ἀ-
 ληθείας κεραισμένην ἀειλήφατε.
 ἀλλ' ἐστὶν οὐ βραδεία θεραπεΐα, εἰ γὰρ
 ὁπίσκοποι πῶς τε ἔκ ἀκέραιον νόον γὰρ
 λαβόντες, πρὸς τὸ θεὸν ἀπίδητε ὅπρ
 ὁπί τῶ παρόντος ἐν ὑμῖν ὅστι. καὶ πῶ-
 λαί ἐχρῆν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἠρη-
 δαί, εἰ μὴ ὁ πρῶτος ἐπιμύριος Εὐσεβίου
 δὲν ἦ * πότε συλλαβομένων αὐτῶ ἐν-
 ταῦτα ἐληλύθει, καὶ πῶ τῆς τάξεως
 ὀρθόπτη ἀναγκῶς συνετέλεσε-
 χθ. ἀλλ' ὁπί πρὸς αὐτὸ τῶ Εὐσεβίου
 πρὸς πῶ ὑμετέραν ἀγάπην ὀλίγα
 πρῶσθαι φράσαι, μέμνηται ὑμετέρα
 ἀνεξικακία ὁπί τῆς Νικαίων πόλεως
 γαλήνηται σῶσον, ἢ καὶ αὐτὸς ἐγὼ
 πρῶσθαι τῆ τῆς ἐμῆς σωματῶν
 λατρεία παρήμην, οὐδὲν ἔφρον βου-
 λόμην, ἢ ὁμόνοια ἀπασιν ἐργάσα-
 δε, καὶ πρὸ πάντων ἐλέγξαί τε καὶ ἀ-
 ποσεισάδε τὸ πρῶσμα τῶ, ὅπ μὲν
 δεχθῶ εἰλήφει διὰ τὸ Ἀρεῖς τῶ Ἀλε-
 ξανδρείως ἀπονοίας, ἰχυροποιεῖτο δὲ
 παραχρημα διὰ τὸ Εὐσεβίου ἀπόπου τ
 καὶ ὀλεθρίας σπουδῆς. ἀλλ' αὐτὸς ὅστι
 Εὐσεβίου, πρῶφιλέσται ἔπιμώτα-
 ποι, μὴ ὅστι νομίζετε σωματῶν, ἀτε
 δὴ ὑπὸ τὸ σωματῶν αὐτῆς ἠπώμε-

confirmandas. Verissime enim
 ostendi potest, tum presbyte-
 ros, tum diaconos a me mani-
 festo deprehensos, qui Asebium
 assidue stipabant. Sed hæc qui-
 dem omitto, quæ nunc non eo
 dicuntur a me, quod ipse ea graui-
 ter & iniquo animo ferã, sed quo
 eos suæ ipsorum pudeat insanix.
 Illud solum metuo, illud animo
 verso, quod vos video in huius
 criminis societatem vocari. Nam
 institutione Eusebii & conuerfa-
 tione conscientia vestra a veri-
 tate deflexit. Verum huius rei
 expedita est & facilis curatio, si
 modo episcopũ fidelem & inte-
 grum nacti, oculos ad Deum de-
 nuo conuerteritis: quod qui-
 dem in præsentia est in vestra fi-
 tum potestate, quodque etiam
 dudum penes vestrum iudicium
 fuerat, nisi Eusebius ipse, de quo
 dixi, prauo eorum qui eum iuue-
 runt consilio huc præceps rui-
 set, & rectum eligendi ordinem
 impudenter conturbasset. Sed
 quoniam mihi de hoc ipso Euse-
 bio pauca dicenda sunt, quæso li-
 benter attendite. Non vos præ-
 terit Concilium Nicææ cele-
 bratum, cui ipse, sicut conscien-
 tiæ meæ munus postulabat, inter-
 fui, non alio sane animo, quam
 vt tum concordiam inter omnes
 constituerem, tum omnium ma-
 xime vt reprimerem penitus &
 submouerem eam rerum pertur-
 bationẽ, quæ ex Arii Alexandri-
 ni amentia orta, illico ex absur-
 do & pernicioso conatu Eusebii
 vires collegit. Nam quanta con-
 cursione, amantissimi honoratifi-
 simique fratres, putatis istum Eu-
 sebiũ, vtpote ipsa conscientia

conuictum, quanta cum ignominia mendaciis vndique deprehensis, aggressum esse primum certos quosdam homines subornare, qui pro

* f. d. 200-
apri

eo deprecarentur: deinde a me auxilium petere, ne tanti sceleris damnatus de honoris sui gradu deiceretur. Huius rei testis est mihi Deus, qui tum mihi, tum vobis benignus perpetuo adsit, quod & meum peruertit iudicium, & turpiter a veritate abduxit: quod & vos cognoscetis. Nam tum omnia gesta sunt ex eius sententia, qui perniciem omnem adhuc intra cogitationem suam abditam & occultam tenuit. Ac primum, ut cetera illius nequitiae facinora praeteream, audite quaeso, quid nuper cum Theognio, quem dementiae suae socium habebat, perpetraverit. Ipse forte quosdam Alexandrinos qui a fide nostra defecerant, huc mitti iusseram, quandoquidem eorum opera dissidii flamma incensa erat. Sed isti honesti bonique scilicet episcopi, quos vera Concilii diiudicatio ad poenitentiam agendam referuauerat, non solum eos admiserunt ad se, & secum tuto collocarunt, verum etiam illorum deprauatis moribus communicarunt. Quamobrem ingratos istos aliquo pacto puniendos esse censui, & iussi ut a suis abrepti sedibus longissime relegarentur. Iam vestrum est ea fide in Deum aciem mentis vestrae intendere, in qua nos semper mansisse constat, & nunc etiam manere decet, omnemque aetatem ita degere; ut episcopos integritate vitae, doctrinae puritate, tum benignitate etiam in omnes, eximios habentes, iure laetemur. Si quis autem temere pestes illas vel memoria, vel laudibus celebrare audeat, confestim

θεογονήτως διαφθίωμαι πολήσῃ, παρὰ τὴν ἰδίαν τόλμην διὰ τῆς

νῦν μὴ ὅσως δὲ ἀιζωμῆς, τῆ πάντα
 ῥῥῶθεν ἐλληλεγκνή ψευδολογία συνί-
 σατο, ἵσοπέμπων μὲν μοι διαφόροις
 ἑδὺ ἀλξιοῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐξαποῦμε-
 νος ἵ παρ' ἐμοῦ συμμαχίαν πνὰ, ὁ-
 πως μὴ ἐπὶ ποσούτω ἐλεγχθεὶς πλημ-
 μλήματι, τῆς ὑπερχούσης αὐτῶ πμῆς
 ἐκβάλλοιτο. μῦστος ὅστι μοι τούτου ὁ
 θεὸς αὐτὸς, ὃς ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν Φιλα-
 γάτως ἑπιμύθοι, ἐπεὶ καμὲ ἐκεῖν
 ἀπέετρεψε, καὶ ἀπερεπῶς ὑφῆρπασεν.
 ὁ καὶ ὑμεῖς ἑπιγνώσατε. πάντα μὲν γὰρ
 ἐπεράχθη τότε καδῶς αὐτὸς ἐπόδη,
 πῶν ὁποῦ κανὸν ἑπὶ τῆς αὐτῶ δια-
 νοίας ἀποκρυπτόμυθος. ἀλλὰ πρῶτω,
 ἵνα τὰ λοιπὰ τῆς ἑτύπου σκαμότητος
 ἀρῶ, τὴ μάλιστᾳ μὲν Θεογονίῳ, ὃν τῆς
 αὐτοίας ἐχθρὸν κοινῶν, διεπεράξατο, ἀ-
 κούσατε παρακαλῶ. Ἀλεξάνδριᾶς
 πνὰς τῆς ἡμετέρας πίστεως ἀιαχωρή-
 σαντας ἐνταῦθα κεκελεύθειν ἀποσα-
 λιώμα, ἑπὶ διὰ τὸ τούτων ὑπηρεσίας
 ὁ τὸ διαγνοίας ἡγίρετο πυρός. ἀλλ' ἑποὶ
 καλοῖτε καὶ ἀγαθοὶ ἑπισκοποὶ, ἕς ἀ-
 παξ ἢ τὸ σωόδου ἀλήθεια πρὸς με-
 τάνοιαν τετηρήκα, ἕ μόνον ἐκεῖνος ὑπε-
 δέξατο, καὶ ἀπὸ αὐτοῖς ἠσφαλίσαντο,
 ἀλλὰ ἕ ἐκονῶνησαν αὐτοῖς τὸ τῆν ἑπ-
 πων κακοηθείας. διὸ τῶτο πρὸς ἑδὺ ἀ-
 χελεῖσιν ἑτύποις ἑκρίνα πρῶτα ἀρ-
 παγῆταις γὰρ αὐτὸς ἐκέλευσα ὡς πρῶ-
 τῶτά τω ἑξορεθίωμαι. νῦν ὑμετέρον
 ὅστι, πρὸς τὸ θεὸν ἐκείνη τῆ πῆς βλέ-
 πειν, ἢ πάντοτ καὶ γεγνηῶς ἕ συνεσηκέ-
 να καὶ ἑπὶ πρέπει, καὶ διαπεράξατο. οὐ-
 πως ἑπισκόποις ἀγνοί τε καὶ ὀρθοδ-
 ξοῖς, ἕ Φιλανθεοῖς ἑχοντες χαίρο-
 μῦθ. εἴπῃ δὴ ἢ πρὸς μνήμην τὸ λυ-
 μεῶνων ἐκείνων, ἢ πρὸς ἑπαμνον ἀ-

ANNO CHRISTI 325.

τῶ θεοφρονίῳ τῷ θεοῦ, τὸ ἐστὶν ἐμοῦ, ἐνεργείας ἀνασταλήσεται. ὁ θεὸς ὑμᾶς φυλάξοι, ἀγαπῶντο ἀδελφοί.

Νικητῆς Κωνσταντίνου σεβαστοῦ Θεοδοῦτου.

ferui Dei, hoc est, meiipsum opera poenas suae audaciae dabit. Deus vos, fratres carissimi, incolumes seruet.

Victor Constantinus Augustus Theodoto.

ὍΣΗ τῆς θείας ὀργῆς ἢ ἰσχύος πέφυκε, καὶ ὅζων εὐσεβείας τε καὶ θεοφρονίᾳ πεπνυμένωσι διχρῆς καὶ σεμαδῶν· οἱ εἰς τὴν ἀγνωστῆν ἄνοιαν ἰσχυροῦντες ἀρροκίαν, τὸ ποδὸν σωτήρος θεοῦ ὀνομα τῶ συστήματι τῆς οἰκείου λησθῆναι ἐμψὶ τὸ τυχεῖν συζητήσεως ἐμίαναν. ὅτε ἡ μάστιγα μὲν τῆς σωθῆναι ὁμογνωμονία συμφωνίᾳ ἐχρηστώθη, τότε πῶς αὐτοῖς ἀποπήμασιν ἐμυθόντες ἐάλωσαν. διὰ τῆς τοῦ ἡθεῖας ἀρεθῆσιν αὐτῶν τῆς ἐαυτῆς ἀπόσταστος λαῶν ἡμεῖς ἐφῆρε τὰς ἀκακοῖς ψυχῆς ὀλίγον ὑπονοῖα φθέρου μύρας καθορᾶν· καὶ νῦν μὲν ἀξίαν ἀπὸν ἠπῶσε δίκην, μείζονα δὲ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τῆς παντὸς αἰῶνος λήψεται. ὅση τῆς ἡθῆσιν ἀληθινῶς δηλωθῆναι δεῖν ἠγασάμενοι, ἢ εἰς κακὴν ἀρᾶνεσις τῆ ποιούτων, ὡς ἐγὼ γε ἐκ οἰμαί, τῆς ἡθῆσιν ἀνεκαθέσθαι ἀρεθῆσιν, ταυτῆς τῆς ψυχῆς ἀφελόμενος, καθαρᾶν, ὡς ἀρεθῆσιν, τὴν διδύοισιν, εἰλικρινῆ τε καθορᾶσιν, ἐὰν ἄλλοθεν πῶσιν τῶ σωτῆρι θεῷ παρασχεῖσθαι ἀρεθῆσιν. καὶ γὰρ τὸ ἀρεθῆσιν ὅστιν ὑποσχεῖσθαι, ὅς ἐστιν ἀνεκαθέσθαι τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπάθλων ἀξίως βουλεύεται. ὁ θεὸς σε διαφυλάξοι, ἀδελφεῖ ἀγαπῆτε.

QVANTA vis diuinæ iræ extitit, etiam ex iis quæ Eusebio & Theognio acciderunt, facile licet tibi intelligere: qui in sanctissimam religionem debacchantes, Dei saluatoris nomen ipsa turba prædonum suorum etiam post impetratam veniam polluerunt. Nam tum maxime quando post concordem Synodi confessionem, priorem errorem eos corrigere oportuit, absurdus istis opinionibus adherescere deprehēsi sunt. Ob hoc igitur diuina prouidentia ex populi sui numero eos exturbauit; quoniam neque tulit minime malas mentes amentia illa corruptas videre: & nunc debitas ab iis poenas exposcit, maiores etiam deinceps in omni sæculo sumpturus. Quod prudentiæ tuæ indicare oportere putabam, vt si qua peruersa admonitio istorum (quod non existimo) tuo infideat animo, ea ex animo deleta, puram, vt decet, cogitationem, veram sanctificationem, intermeratam fidem seruatori Deo præbere studeas. Etenim consentaneum est hoc ab eo fieri, qui incorruptis æternæ vitæ præmiis dignus haberi constituerit. Deus te custodiat, frater dilecte.

